

ochotu, složit pro ně 6.000 Kč s tím, že peníz ten může být zvýšen, zlepší-li se jeho majetkové poměry. Tento smír státi se měl právoplatným: schválením se strany poručníka a poručenského soudu. Poněvadž doba splatnosti peníze narovnáním tímto určeného nebyla ve smíru výslovně určena, mohl peníz žádán býti oprávněným ihned po schválení poručenským soudem (§§ 865 a 904 obč. zák.). Mohl tedy věřitel (žalobce), jakmile smír byl soudem poručenským schválen, žádati plnění ihned, t. j. bez zbytečného odkladu. Povinnost dlužníková, zaplatiti dluh, nastává však dle zákona teprve po onom dni, kdy dlužník byl upomínán (§§ 904 1417 a 1334 obč. zák.). Dle §u 865 obč. zák. stal se tedy smír, učiněný dne 27. září 1924, hotovým schválením jeho poručenským soudem. Když poručenstvo učinilo dne 17. října 1924 ke smíru dodatek, že peníze složit jest do 14 dnů pod exekuci, prohlásilo tím, že, jakkoli by mohlo zaplacení žádati ihned, poskytuje dlužníku dobrovolně 14denní lhůtu k zaplacení. Tím se však na hotové smlouvě ničeho nezměnilo, neboť dodatek ten neznamenal odmítnutí nabídky žalovaného, spojené s novou nabídkou žalobcovou ani stanovení nové podmínky smíru, jak odvolací soud mylně za to má, nýbrž jak již řečeno, pouhé poskytnutí lhůty ke splnění závazku, k čemuž bylo poručenstvo po rozumu §u 904 obč. zák. oprávněno. Žalovaný svým prohlášením ze dne 7. listopadu 1924 též proti tomu námitek nevzněsl, nýbrž pouze prosil o další lhůtu ke složení do 1. ledna 1925. Poručenstvo bylo ve smyslu uvedených zákonných předpisů oprávněno, prosbu tu odmítnouti a trvati na lhůtě čtrnáctidenní, jím stanovené (§ 904 obč. zák.), když však povolilo další lhůtu do 1. prosince 1924, platila tato lhůta a nebyl žalovaný oprávněn, pod záminkou, že neslíbil složit narovnaný peníz ihned, od smíru hotově již ujednaného jednostranně ustoupiti a žádati o pokračování ve sporu. Prodloužilo-li na to poručenstvo lhůtu ke splnění opět do 1. ledna 1925, platí tato lhůta (§ 904 obč. zák.) a jest dlužník po jejím marném uplynutí v prodlení (§ 1417 obč. zák.) s následky §u 1334 obč. zák. Neposoudil tedy rekursní soud případ po právní stránce správně a bylo proto změnití jeho usnesení zrušovací správně však pozměňující a obnoviti usnesení prvního soudu, neboť ujednaným soudním smírem byl spor ukončen; vždyť jest soudní smír dle §u 1 čís. 5 ex. ř. exekučním titulem.

Čís. 4882.

Doznal-li domnělý nemanželský otec sice soulož v době kritické, popřel však přes to otcovství, nelze postupovati ve smyslu §u 16 I. dílčí novely k obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, R I 301/25.)

Soud první stolice uložil v nesporném řízení Josefu V-ovi, by platil nemanželskému dítěti výživné, ježto Josef V. doznal před soudem, že s matkou dítěte v kritické době tělesně obcoval. **Rekursní soud** zrušil napadené usnesení a odkázal nárok nemanželského dítěte na uznání otcovství a placení výživného na pořad práva. **Důvody:** Dle

Šu 16 prvé dílčí novely k obč. zák. může výživné v řízení nesporném osobě, označené za nemanželského otce, jen tehdy býti uloženo, když otcovství uznal. Dle toho nestačí pouhé doznání, že s nemanželskou matkou v kritické době tělesně obcoval, ježto tu může býti, jak známo, celá řada důvodů, otcovství jeho vylučujících, na příkl. dřívější obtěžkání nemanželské matky, a pod., k vyměření výživného v řízení nesporném, nýbrž nutno nezbytně k tomu, by osoba, za nemanželského otce označená, také výslovně otcovství uznala, jak zákon v Šu 16 cit. dílčí novely žádá. (Srv. rozhodnutí ze dne 26. září 1916, č. j. R VI 111/16, čís. 1767 sb. min. věst.). V tomto případě doznal sice stěžovatel, že s nemanželskou matkou ve dnech od 10. do 13. prosince 1923 tělesně obcoval a to tvrdí také nemanželská matka, opravujíc den soulože pouze na 9. prosince 1923, ale tvrdí vzhledem k narození dítěte (27. července 1924), že otcem dítěte není a výslovně, ač dvakrát byl slyšen, otcovství k dítěti popřel a výživné platiti nechce. Ježto sama nemanželská matka tvrdí, že obcovala se stěžovatelem pouze 9. prosince 1923 a netvrdí, že narozené dítě bylo nedonošené, ač by tomu, kdyby mělo pocházeti ze soulože se stěžovatelem, býti musilo, ježto by se dítě narodilo 230. den, bylo uznání otcovství stěžovatelem tím více třeba. Z toho patrně, že o nároku poručenstva za uznání otcovství a placení výživného možno rozhodnouti jen pořadem práva a nikoliv v řízení nesporném.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle Šu 16 prvé dílčí novely k občanskému zákoníku má se nesporný soudce postaratí o to, by bylo otcovství k nemanželskému dítěti buď uznáno v řízení nesporném, neb určeno pořadem práva. Pouhé doznání skutečnosti, doznání nemanželské soulože v době kritické samo o sobě není ještě uznáním práva, není uznáním nemanželského otcovství a jest věcí řízení sporného, by se v tom kterém případě zjistilo, zda domněnka Šu 163 obč. zák. o souložníku matky dítěte platí, či zda podařilo se ji vyvrátiti. Nelze tedy doznání skutečnosti soulože klásti na roveň uznání otcovství, jak správně usoudil soud rekursní, na jehož vývody se poukazuje. Poněvadž Josef V. sice soulož v době kritické doznal, ale otcovství k dítěti výslovně popřel, poukázal právem rekursní soud poručenstvo dítěte na pořad práva. Pokud se stěžovatel dovolává výnosu presidia vrchního zemského soudu v Praze ze dne 26. června 1924 Pres. 24.448/17/24, stačí poukázati k tomu, co právě bylo vyloženo a připomenouti, že v případě, o který jde, kde otcovství k dítěti výslovně bylo popřeno a placení výživného odepřeno, zajisté není předpokladů Šu 16 první dílčí novely.

Čís. 4883.

Předpis Šu 452 obč. zák. platí i pro obor obchodního práva. K zastavení nestačí, že byly v tuzemsku připevněny nálepky, naznačující zastavení v řeči francouzské. Připevnění nálepek musí býti t r v a l ý m.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1925, Rv I 142/25.)